

1 O Gud, fornuften fatter ei
Dit forsyns skjulte nåde,
Din ubegribelige vej
Og underlige måde
At føre dine helgen' på,
Dem bære og ledsage
Alle dage
Og altid med dem stå,
Mest når de findes svage.

2 Når du os vil ophøje, må
Vi først til jorden segne;
Når vi dit nådeskin skal få,
Så lader du det regne;
Du tager os vor fordel hen,
Når du os rig' vil gjøre,
For at føre
Vor sjæl til dig igen
Og dine bud at høre.

3 Du lader os med helved-frygt
I vore synder plage,
At nåden ret kan blive søgt
Og desto bedre smage;
Du truer os med nød og død,
Når du vil os oplive,
Trøsten give,
Der er langt mere sød,
End nogen kan beskrive.

4 Og når vi da din kærlighed
Og milde hjerte finde,
Så mange glædestårer ned
Af vore øjne rinde,
Når den afvendte sjæl igen
I Jesu skød kan havne,
Ham at favne
Så svinger verden hen
Som drømme, røg og avne.

5 Du fører os i kamp og strid
Mod Satans hele skare,
Vi synes tit i sådan tid
I alt for stor en fare;
Da lærer vi, hvor lidt vor lejr
Formår mod Satans pile,
Til dig ile,
Og efter vunden sejr
I dig alene hvile.

6 I sådan kamp vi føres ind
Til vores egen nytte,

I Gud et uforandret sind
At få til del og bytte;
Når vi vor jammer, synd og nød
Ved Ånden så bekrige,
At de vige,
Det bringer kødet død,
Men Ånden kraft og rige.

7 Du gør til idel dårlighed
De vises høje sinde,
Og den, for verden intet ved,
Kun dine veje finde;
De arme synd're våde få,
Men de, sig selv behage,
Må tilbage
Med skam og blusel gå,
Som verden ej forsage.

8 Det, som er for fornuften stort,
Det agter du ej meget,
Men det, som verden kaster bort,
Det kalder du dit eget;
Din gerning fører ingen pragt;
Hvad ros og gunst vil vinde
Må forsvinde;
Hvad som er slet og svagt,
Det kan din nåde finde.

9 Og dette er din godheds vis
Med dem, som dig behage,
Der må så ofte tugtens ris
Og megen trængsel smage;
Du fører os i mulm og mørk,
Hvor ingen vej og ende
Er at kende,
Før vi fra verdens ørk
Mod himlen hjem os vende.

10 Nå sjælen sidder kold og svag
I stor anfægtnings mørke,
Da just i hendes ve og ak
Du selv er hendes styrke;
Vi tænke ofte i vor ve,
At du os slet forstøder,
Knuser, døder,
Ved enden kan vi se,
Dit hjerte mod os bløder.

11 Hvo mærker, søde Gud, din dåd
Og vise forsyns veje?
Hvo overgiver sig dit råd
Og faderlige pleje?

Vi tro dit milde hjerte ej
Og kan vor onde vilje
Ikke stille,
Når du fra glædens Vej
I korset os vil skille.

12 O Fader, vær tålmodig mod
Os arme her i live,
Og lad vort hjertes onde rod
Din nåde ej fordrive!
Du kender jo vort onde sind,
Hvor let vi selv os plage,
Og forsage
Når korset trænger ind
I vore glædesdage.

13 Så brug din gode faderret
Og vise tugtemaade,
Det ville gå os alt for slet,
Om kødet skulde råde;
Grib hjertet an, og lad os ej
I verden nogen hvile,
Før vi ile
Til dig på troens vej
For Korsets Jammerpile.

14 Lær os det falske hykletrin
Fra Kristi gang at skille,
Og ikke med det bare skin
Os selv og andre drille,
Ej følge vore egne spor,
Thi vor fornuft de rette
Ej kan gætte,
Men dine veje for
Vort øje altid sætte.

15 Så før os ved din egen hånd,
Som du det bedst kan finde,
Og lad din gode Helligånd
Os alle tider minde,
At hvordan du os føre vil,
Så er din vej og måde
Os at råde,
Hvor hårdt det end går til,
Dog idel nåde, nådde!

Revideret efter:
Psalmebog, udgiven af Synoden for den norske
evangelisk-lutherske Kirke i Amerika (2nd ed.)
#177